

Stockholm 2022-09-29

Föreskrift om vapen, vapentillbehör och ammunition för jakt, kapitel om avlivning vid eftersök, NV-04496-18

Djurskyddet Sverige tackar för möjligheten att få yttra oss över förslaget.

Vi är positiva till ändringen som innebär att det tidiga förslaget omarbetats från att endast omfatta vapen, vapentillbehör och ammunition till att nu omfatta jaktmedel. Däremot anser vi att konsekvensutredningen är alltför bristfälligt gjord och tyvärr otydlig. Den måste behandla välfärdsaspekten för både de vilda djuren och de hundar som används vid eftersöksjakt. Eftersom begreppet jaktmedel kan omfatta även hund som används för att spåra och i vissa fall, även döda vilt vill vi att det finns krav på att eftersökshunden ska vara utbildad för ändamålet och att även hundföraren ska ha utbildning, samt att det ska finnas krav på vilka hundar som får användas vid avlivning av olika viltslag, utifrån skydd för både viltet och hunden.

I kapitel 7, 4–5 §§ önskar vi en tydligare skrivning om att det vapen och den ammunition som är avsedd att användas för viltet ska användas i möjligaste mån och att avsteg sedan får göras endast om det finns skäl som eftersöksjägaren kan redogöra för.

Kapitel 7 6 § tillåter att hund får användas vid avlivning av vilt om vapen eller ammunition inte kan användas. I konsekvensutredningen framgår att viltet fortfarande ska vara på benen, vilket är en otydlig skrivning och konsekvensutredningen ger ingen vidare klarhet i vad detta innebär. Det behöver framgå i vilka situationer detta ses som nödvändigt och vilka hundar som kan användas i ett så pass skarpt och farligt läge. För att släppa en hund på skadat vilt, i syfte att hunden ska avliva, så kallad avfångningshund, krävs att hunden är tränad för detta specifika ändamål och vet exakt vad som förväntas av den. Det ställer även höga krav på att hundföraren känner hunden och vet hur den fungerar i skarpa situationer. Därför är det av största vikt att detta utreds ordentligt och framkommer i föreskrifterna. Eftersök med lös hund kan även innebära att hunden ställer viltet och påkallar förarens uppmärksamhet eller går tillbaka till föraren som en "rapportör" eller hundar som tränats till "dödsställare." Skillnaderna på hundarna måste framgå i konsekvensutredningen. Det behöver även framgå i föreskrifterna att det är enormt stor skillnad på en bra tränad eftersökshund med en kunnig hundförare jämfört med en hund som vanligtvis är med på jakt, men inte vet hur den ska agera i ett eftersöksläge. Ur djurskyddssynpunkt för både hunden och viltet måste det därför skrivas tydligt att en hund som släpps för att avliva ett djur ska vara tränad till detta och det får inte finnas risk att hunden ger sig på annat vilt eller spårar icke skadade djur.

Kapitel 7, 7 § säger att jägaren får avliva vilt på annat sätt än med skjutvapen. Här är det viktigt att det framgår att det är som en absolut sista utväg och att varken viltet eller hunden som eventuellt används inte får utsättas för onödigt lidande. En missuppfattning som tyvärr fortfarande existerar är

att nackstick kan fungera som metod för avfångning av exempelvis rådjur. Djurskyddet Sverige anser att det är mycket viktigt att det framgår i föreskrifterna att denna metod inte ska användas. Djurskyddsföreskrifterna för avlivning av djur, som gäller för tama djur tillåter inte nackstick, varken som bedövnings- eller avlivningsmetod. Det finns en stor risk att misslyckas med ett nackstick eftersom man måste skada själva hjärnstammen för att djuret inte endast skall bli förlamat. Vi anser att det inte ska lämnas utrymme för fri tolkning av vad som är lämpliga avfångningsmetoder, utan där kan Statens jordbruksverks föreskrifter och allmänna råd (SJVFS 2019:18) om slakt och annan avlivning av djur vara vägledande för vilka avlivningsmetoder som är acceptabla ur djurskyddsperspektiv även för vilda djur.

För Djurskyddet Sverige,

Åsa Hagelstedt
Generalsekreterare

Anna Lundvall
Sakkunnig